

Digitaliseret af | Digitised by

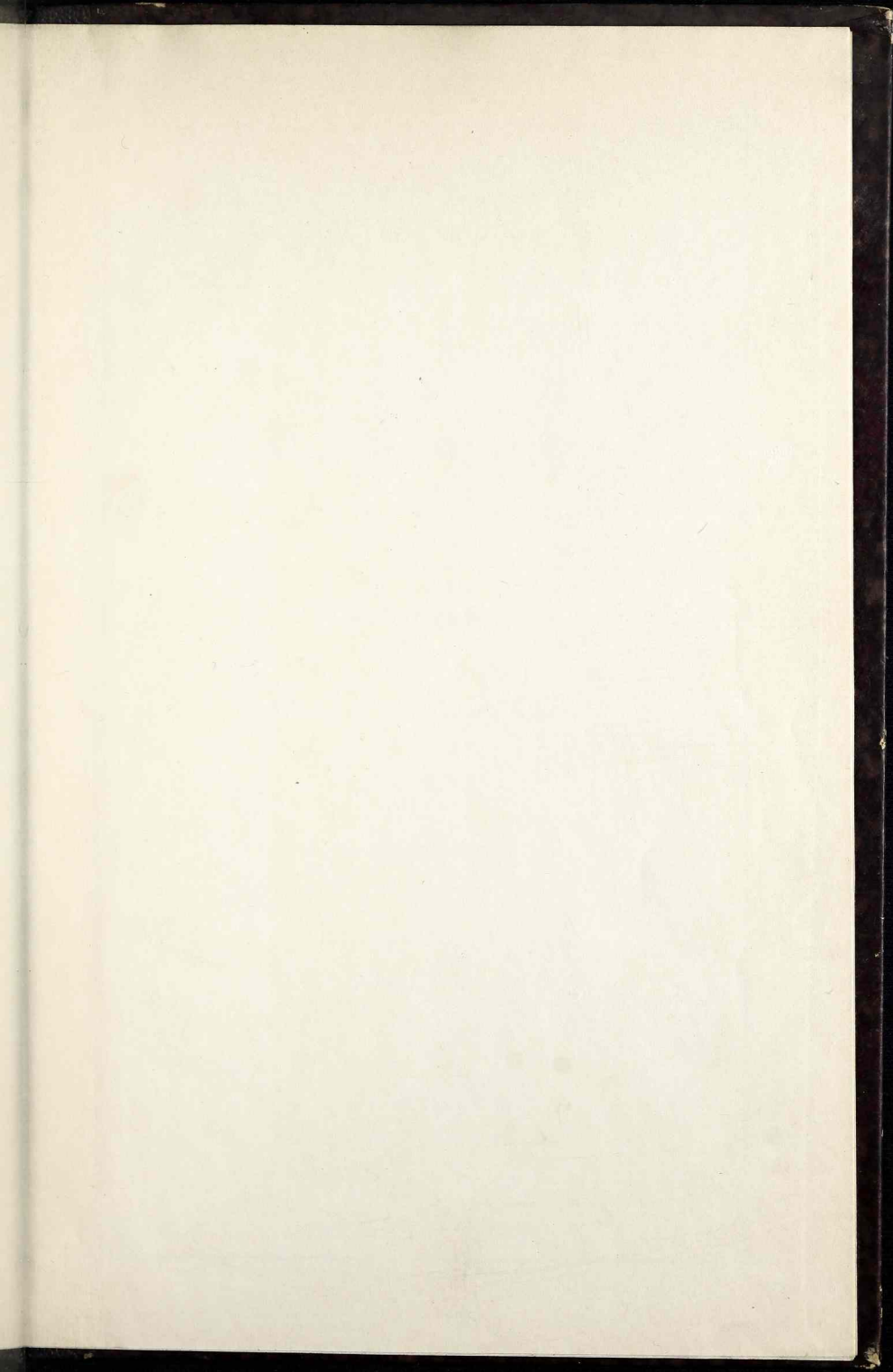
Forfatter(e) Author(s):	Piave, F. M.; af F. M. Piave ; musikken af Giuseppe Verdi ; oversat af Sophus Bauditz.
Titel Title:	<u>"La Traviata" : Opera i fire Akter</u>
Udgavebetegnelse Edition Statement:	2. Oplag.
Udgivet år og sted Publication time and place:	Kjøbenhavn : Kgl. Hof-Musikhandel (Henrik Hennings), 1889
Fysiske størrelse Physical extent:	15 s.

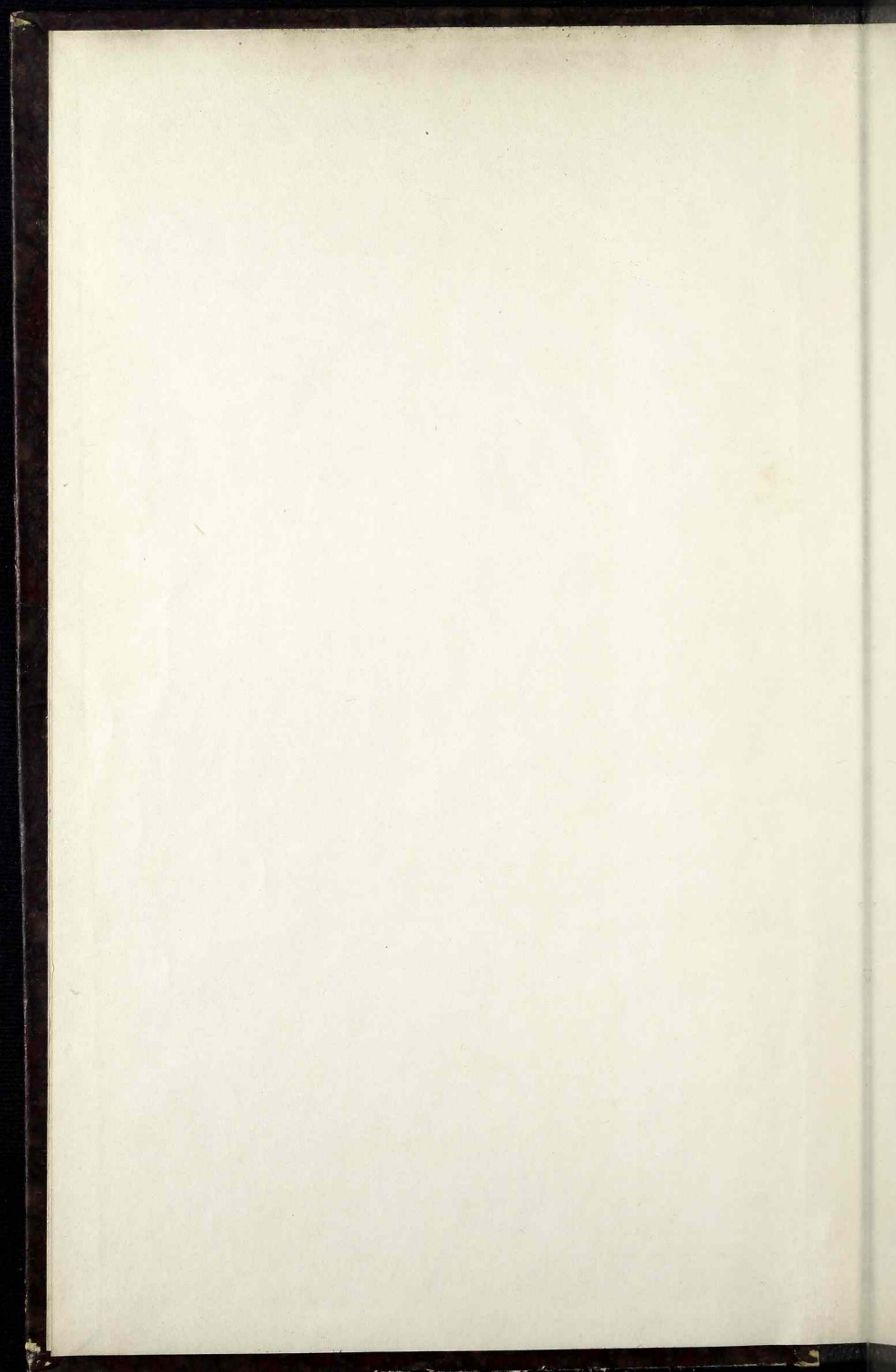
DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

„LA TRAVIATA“.

Opera i fire Akter

af

J. M. Piave.

Musiken af Giuseppe Verdi.

Oversat af Sophus Bandik.

2det Oplag.

Kjøbenhavn.

Kgl. Hof-Musikhandel (Henric Hennings).

1889.

LA TRAVIATA

Opera i tre Akter

af J. M. Flindt

Udsat af Giuseppe Verdi

Lyrik af Sophus Bang

Det Kongelige

Hoffensberg & Trap's Etabl. — Kjøbenhavn.

„La Traviata“.

Opera i 4 Akter af J. M. Flave. Oversat af Sophus Bauditz.

Musiken af Giuseppe Verdi.

Personerne:

Violetta Valery.

Flora, hendes Veninde.

Alfred Germont.

George Germont, hans Fader.

Gaston, Alfreds Ven.

Comte Duphol.

Marquis d'Aubigny.

Løgen.

Anna, Violettas Kammerjofu.

En Tjener hos Violetta.

En Tjener hos Flora.

Et Postbud.

Gjæster og Tjenere.

Handlingen foregaar i og ved Paris.

Forste Akt.

Elegant Salon hos Violetta, festlig oplyst.

(Violetta staar og taler med Comnten og Løgen. Gjæster af begge Køn sidde rundt omkring og promenerer parvis gennem Salen. Idet Tæppet gaar op, kommer Flora, ført af Marquis'en tilligemed nogle andre Gjæster, ind ad Døren i Baggrunden).

Kor af Gjæster

(til de indtrædende).

Se, Godaften! Det varede længe,
Kor I kom!

Kor af de Kommende.

Vi har tabt vore Penge —
Naa, hos Flora man spiller jo slot!

Violetta

(som er gaaet de indtrædende i Møde).

Se, Godaften! Min Hilsen til alle!

Lad mig se, at de mover dem godt,
Lad Champagnen i Aften kun snalde —

Flora (til Violetta).

Tor vi regne paa Dig?

Violetta.

Ja, jeg bliver!

Thi kun Glæden mig Vægdorn giver —
Lad os glædes saa længe vi kan!

Gaston

(Idet han forestiller Alfred for Violetta).

Hr. Alfred de Germont! De ham kender
Bist af Navn: han er blandt mine Venner

Den af Alle, som højest jeg skatter —

Violetta.

Deres Benskab jeg lettelig fatter!

Marquis'en

(hilsende paa Alfred).

Ah, Germont!

Alfred.

Hr. Marquis!

Gaston (sagte til Alfred).

Du vel mærked,

At vort Benskab din Gunst kun forstærked?

Violetta (til en Tjener).

Er der færdigt?

(Tjeneren bukker bekræftende).

Lag Plads, da ved Bordet,
Og lad Nysighed kun føre Ordet!

(Alle gaa til Bords. Violetta sætter sig tilligemed Gaston, Comnten, Flora, Marquis'en og Alfred ved det midterste Bord).

Gaston (sagte til Violetta).

Dem Alfred kun tilbeder!

Violetta.

Hvorledes?

Gaston.

Jo, da nys De holdt Sengen, min Hæder,
Kom han daglig —

Violetta.

Nei, hvor nu, jeg vredees,
Hvis De fortætter Spøgen —

Gaston.

Paa Vre!

Violetta (vendende sig til Alfred).

Er det sandt? De tog Del i min Smerte?

Alfred.

Det er sandt!

Violetta.

Nu, saa har De dog Hæerte!

(Vendende sig til Comnten).

Jeg er jændelig ikke forvænt!

Comnten (forlegen).

Hvis jeg bedre Dem blot havde kjendt —

Violetta.

Hr. Alfred har i Nat først mig truffet!

Flora

(sagte til Comnten).

Hvor hun inigerer! De føler Dem stuftet?

Comnten

(sagte til Flora, begynde paa Alfred).

Nei, men han irriterer mig!

Flora.

Han?

Det er jo en fortræffelig Mand!

Gaston (til Alfred).

Men Du aabner jo slet ikke Munden!

Marquis'en (til Violetta).

Nej, hans Læbe af Dem nok er bunden!

Violetta.

Lad mig bære Hebe, der Hænter!

(Rejser sig og skænker i Glasene).

Alfred (til Violetta).

Som Gudinde jeg let mig Dem tænker!

Gaston (til Vicomten).

Hr. Vicomte, uden Sang kan man ikke

Sidde glade om Bordet og drikke!

(Vicomten gjør en afværgende Bevægelse, Gaston vender sig til Alfred).

Shug saa Du!

Alfred.

Blandt saa mange Gæster!

Gaston.

Hvorfor ikke! Du er jo en Mester!

Alfred (til Violetta).

Ønster De det?

Violetta.

Ja!

Alfred.

Saa er jeg rede,

De skal ikke forgæves mig bede.

Stjænt i! Og jæt Glasjet blot hurtigt for

Munden,

Det gjenmmer de dejligste Drømme paa Bunden!

Men skynd Dig: thi Drømmen om Lykke er

bunden,

Hvis ikke Du holder den fast!

— Se kun, hvor i Glasjet det skummer.

Det syder og friger med Hast!

Alt Berler en Nibben det rummer —

Men se nu, hvor Berlerne brast!

Saa grib da din Lykke i Flugten og nyd

Det korte Minut og den svindende Færd!

Stjænt i! Lad os Glæden til Bunden hin

tomme!

Snart flygter for Dagen de søttende Drømme,

De lyse og lette, de stærke og omme

Er skundne, forinden Du tror!

— Se Noien, der rødmande vigger

Paa Ranken i Sky og i Nord:

Hvis ikke Du hurtigt der plukker,

Den visner og falder til Jord!

Saa søg da din Lykke og grib den kun fat,

Den varer ej mer end en eneste Nat!

Violetta (til Alfred).

Enhver Illusion skal man miske!

Alfred.

Nej, har man til Gistov blot tjendt —

Violetta.

Alt, Gistov joim Boblen maa briste!

Alfred.

Jeg tror, den af Himlen blev sendt!

(Man hører Dansemusik fra Salen ved Siden af).

Violetta.

Hør kun, der spilles op til Dans!

Kom lad os danse!

(Hun standser pludselig og holder Haanden mod sit Bryst).

Min Gud!

Alle.

Hvad er det?

Violetta.

Intet, intet!

(Hil gaa ind i Dansesalen, men vatter og maa sætte sig paa en Stol).

Jeg er for mat!

Alfred.

Hvor De dog lider!

Violetta.

Nej, nu er det bedre.

(Til Gæsterne)

Gaa ind i Salen! Snart jeg følger efter!

(Alle undtagen Alfred gaa ind i Dansesalen).

Violetta (ser sig i et Spejl).

Hvor jeg er bleg!

Alfred.

Er det alt øvre? Hvordan gaar det?

Violetta.

Tat, nu er det bedre!

Alfred.

Men dette Liv maa jo tilsidst Dem dræbe!

De maa Dem skaae, vogte Deres Helse!

Violetta.

Tror De, jeg kan det?

Alfred.

O turde min jeg blot Dem kalde,

Da skulde omt jeg vogte Dem!

Violetta.

Daarstak! Hvem vender sig om mig?

Alfred.

Og tror De da, at Ingen elsker Dem?

Violetta.

Alt, nej!

Alfred.

Jeg elsker Dem!

Violetta (sniende).

Ja, det er sandt! Det havde jeg forglemmt.

Alfred.

De spoger! Har De intet Hjærte?

Violetta.

Om jeg har Hjærte? — Det er gjeme muligt!

Men hvorfor spoger Du?

Alfred.

Jo, hvis De havde Hjærte,

Saa drev De ikke Spot med, hvad jeg sagde!

Violetta.

Er det da Deres Alboer?

Alfred.

Jeg spoger ikke!

Violetta.

Har De mig længe elstet?

Alfred.

Mer end et Aar.

Som I nu det i mig tændte
 Den Gang jeg forti Dem skued,
 Og Klammehavet lued
 Med Idenstakens Brand!
 Nu forti jeg Elskov kjendte!
 Jeg hvor en Gang at vinde
 Den skjonne, unge Kvinde,
 Som ej jeg glemme kan!

Violetta.

Af, hvis De Sandhed taler,
 De maa paa stigt ej tænke:
 Kun Venskab kan jeg skjænte,
 Men Kjerlighed — af, nej!
 Jeg voldes Dem kun Kvaler!
 — Betænt: en falden Kvinde!
 De vil en anden finde,
 Saa glemmer snart De mig!

Gaston

(Går ind i Salonen).

J tavet noget længe!

Violetta.

Vi spogte sammen!

Gaston.

Jeg træffer mig tilbage!

(Gaar atter ind i Dansestuen).

Violetta.

Men nu ej mer om Elskov! Vil De det mig love!

Alfred.

Jeg skal forsøge! — Lev da vel! (Vil gaa.)

Violetta.

Og De vil gaa? — Tag først dog denne Blomst!

(Giver ham en Blomst af sin Buket).

Alfred.

Hvorfor?

Violetta.

Bring mig den atter!

Alfred.

Naar?

Violetta.

Saa snart den er visnet!

Alfred.

Altid i Morgen?

Violetta.

Maaske i Morgen!

Alfred.

O, hvilken salig Nytte!

Violetta.

Sig end en Gang, at De mig elsker!

Alfred.

Mer end jeg formaa at sige!

Violetta.

Saa gaa!

Alfred.

Jeg iler!

Violetta.

Lev vel!

Alfred.

Kun til i Morgen!

(De gaa begge, hver til sin Side).

(Gjæsterne komme ind fra Dansestuen).

Kor.

Nattens Tæppe langsomt glider
 Morgenfolen bryder frem;
 Bort herfra den nu os falder,
 Hvor alle Gæster hjem!
 Det er silde, vi maa ile,
 Sønnen er vor bedste Trost:
 Kun naar Dagen skænker Hvile,
 Har man Kraft til Nattens Nøst!

(Alle gaa. Violetta kommer ind og bliver staaende i dybe Tanker).

Violetta (ene).

Hvor sjældent dog! Jeg véd ej, hvad jeg
 føler!

O, kan det være Kjerlighed! Min Tanke
 Er som forbandet! Ravnens Fryd og Smerte
 Min Sjæl nu følger! — Af, hvor er det
 saligt

At føle Elskov, naar man selv er elsket!

— Men tør jeg tro paa Natten! — Tør jeg
 haabe!

Saa var det ham, jeg ofte saa',
 Halv vaagen, halvt i Dromme!
 Og det var ham, jeg tænkte paa
 Med tusend Tanker omme!
 Han stod ved Tærsklen til min Dør,
 Tog Del i al min Smerte —
 Af, hvorfor har jeg aldrig før
 Vidst af, jeg havde Hjerte!

Saa kan dog end et Under ske:

Min Sjæl tør frelse vinde!

Nu kan jeg Vns i Mørket se

Og gaar ej mer i Blinde!

Jeg trykker ndimigt Tjet til

Af Natten sans bedøvet —

Min Kjerlighed mig adle vil

Og rejse mig af Støvet!

O, Daarskab! — Af, den skjonne Drom for-
 vinder!

Og jeg er ene, uden Hjælp og Støtte

I denne tomme, folkerige Ørten,

Som man Paris har taldt! Hvad kan jeg
 haabe?

Hvad kan jeg gøre? — Næde Syndens Krugt,
 Som jeg har gjort det i mit hele Liv!

Bort med Dromme, bort med Sukke!

Jeg vil bryde hver en Kante!

Glædens Blomster vil jeg plukke,

Styrte mig i Livet ind!

Kun paa Nuet vil jeg tænke,

Overdøve Hjertets Stemme!

Leve for at nyde, glemme,
Iage Sorgen af mit Sind!

(Man hører Alfред gjentage Kjærlighedsjungen:
„Som Hvi det i mig trændte“ o. s. v. uden for
Vinduet).

Anden Akt.

Et Kærligt paa en Villa uden for Paris. Glasdøre
ud til Haven.

Alfred (ene).

Kun i min Violetta nu jeg lever!
Og saa Paris er alt paa tredje Maaned
Hun borte, blot for trofast mig at følge!
Hun, for hvis Fod en Klot af Slaver ydmygt
Har bojet Knaa, hun lever her paa Landet,
Og lever kun for mig! — Min egen Elskov
Er bleven ven og lutret! Ej jeg kjenner
En Tante mer til Tiden, som forbandt!

Tanter, som gjør mig urolig,
Tvivl, hvornæd jeg maa tempe,
Alt forjaar hun at dempe
Med sin velsignede Rost!
Og naar hun hvæser fortrolig:
„Dig kun mit Liv jeg vier!“
Sorgen og Tvivlen tier,
Elskov fylder mit Byn!

(Anna kommer ind).

Alfred.

Hvor har Du været, Anna?

Anna.

I Paris.

Alfred.

Og hvorefter?

Anna.

I min Frues Grinde.

Alfred.

Hvordan?

Anna.

Hun vil sælge sine Hæse, Mobler og Juveler.

Alfred.

Er det muligt!

Anna.

Det koster meget at leve, som hun plejer.

Alfred.

Og Du har kunnet tie?

Anna.

Frøen det befalede.

Alfred.

Hvormeget skal hun bruge?

Anna.

Mindst tyve Tusind!

Alfred.

Jeg tager frax til Væn! Men lad ej din Frue
Det mindste herom vide! Skynd Dig, gaa!

(Anna gaar).

Alfred.

Jeg haaber, det endnu ej er for sild!

Hvor har jeg kunnet være blind,
Og være blind saa længe!
At, aldrig før det faldt mig ind,
At hun har maattet trænge:
Jeg leved i en glden Drøm
Og glemte Livets Klage —
Nu kjætt imod den fride Strøm,
Og saa igjen tilbage!

(Gaar.)

(Violetta kommer ind med nogle Papirer i Haanden,
fulgt af Anna).

Violetta.

Hvor er Alfred?

Anna.

Han tog just nu til Væn.

Violetta.

Naar kommer han igjen?

Anna.

Han kommer sikkert inden Aften.

Violetta.

Det var besynderligt!

(En Tjener kommer ind, giver Violetta et Brev og
gaar).

Violetta.

Jeg ventte frax en Kjøber!

Lad mig vide, naar han kommer!

Violetta

(aabner Brevet og læser det).

Se, se! Saa Flora har min Bølg fundet,

Og beder mig til Bal i Aften!

— Hun ventte mig forgjæves!

(Rafter Brevet paa Gulvet, Tjeneren kommer ind).

Tjeneren.

Der er en Herre, som —

Violetta.

Ja, det er ham jeg ventte! Lad ham komme!

(Tjeneren gaar, og et Støbt efter kommer George
Germont ind; Anna sætter en Stol til ham og sner
sig).

Germont.

De er vel Kvoten Valen?

Violetta.

Ja, det er mig. (Væder ham Stolen; han bliver
staaende med en afoergende Gestus).

Germont.

Og jeg er Fader til Alfred!

Violetta.

De!

Germont.

Ja, Fader til den Taabe,
Som De har loftet i Fødsels!

Violetta.

De glemmer, jeg er Kvinde, og at De befinder
Dem i mit Hjem! Tilgiv at jeg gaar bort —
Det er af Hensyn til Dem selv.

(Germont standser hende).

Jeg beder Dem dog, hør mig —

Violetta.

Man har Dem ført bag Hjert!

Germont.

Han vil Dem al sin Gienstand jo skjænke!

Violetta.

Om han det vilde, tog jeg ej imod det!

Germont (seende sig omkring).

Men denne Lurus — ?

Violetta

(rækker ham de Papirer, hun har i Haanden).

Se her! Endnu ej nogen bød det,

Men De skal dog erfare —

Germont

(der har kastet et Blik i Papirerne).

Hvad ser jeg! Alt hvad De ejer, vil De Dem

berøbe! (sætter sig.)

— Alt, havde De blot ingen Fortid!

Violetta.

Den er forsvunden! Gud har set min Anger!

Germont.

Ja, Anger joner hver en Synd!

Violetta.

De dommer mildt og taler hjærlig til mig!

Germont.

Men hvis jeg nu et Offer træved?

Violetta.

Nej, nej! Tal ikke ud! Den Tanke mig for-

færder!

Jeg har det anet! Jeg var alt for lyttelig!

Germont.

Som Fader beder jeg Dem stabe Kyffe

For begge mine Børn!

Violetta.

For Deres Børn?

Germont.

Ja!

En elsket Datter Gød mig gav,

Min Glæde her i Livet!

Dg til en Yngling god og brav

Hun har sit Hjerte givet.

Dog hvis Alfried ej bryde vil

De Baand, som nu ham hilder,

Hans Søsters Kyffe faar paa Spil,

Dg let han den forpildrer.

Derfor jeg beder, hør min Bøn,

En Fader tør vel bede:

De vil igjen min stakkels Søn

Til Hjemmets Arve lede!

Violetta.

Alt, jeg det fatter: jeg skal i nogen Tid

Mig fra Alfried da skjæne!

Det bliver haardt, men det faar være!

Germont.

Men det er ikke nok!

Violetta.

O, Gud, De mig forfærder!

De fordrer mere?

Germont.

Ja, langt mere!

Violetta.

Jeg stulde for bestandig fra ham stilles?

Germont.

Ja, for evig!

Violetta.

Aldrig!

Bød De selv, hvad De forlanger!

Kan da ej min dybe Anger

Slette Fortids Synd og Skam!

Huff dog paa, at Slægt og Venner

Jeg af Navn alene kjender,

— Her paa Jord jeg har kun ham!

Snart min Levetid er omme!

Jeg kan føle Døden komme

Dag for Dag mig mere nær!

De er god, hvor kan De ville

Hjærteløst fra ham mig skille,

Han som ene jeg har kjær!

Germont.

Dret, bød jeg, ej er ringe,

Men De skal og maa det bringe!

De er ung endnu og faar

Nok med Tiden lært at glemme —

Violetta.

Nej, en Kvinde kan kun glemme

Mindet om sit Hjertes Vaar!

Germont.

Vel muligt! Men betant, en Mand er flygtig!

Naar Tidens tolde, barste Vind

Din Ungdomsskjonhed rover,

Da sidder Du med Sorg i Sind

Dg Ensomheden prøver.

Forgjæves da Du vente vil,

Ej mer af ham Du savnes,

Ehi Trosteb holder sjældent til,

Hvor Kivens Minde savnes.

O, bryd det alt for faste Baand,

Alverden vil Dig agte,

Dg jeg vil som min gode Aand

Beständig Dig betragte!

Vend ej Dig bort! Nej, kom og se,

Se Taaren i mit Tje!

Jeg kan kun bede, men maasse

Din Vilje Gud kan boje!

Violetta.

Alt, saa kan Intet i Verden da baade

Den, der først en Gang er falden som jeg!

Gud er barmhjertig, han skjænker mig Raade,

Menneftet glemmer og tilgiver ej!

Sig Deres Datter, hvem ej jeg tør møde,

Alt jeg for hende vil ofre min Fæd!

Selv om mit Hjerte bestandig skal bløde,

Selv om maasse det vil briste derved!

Germont.

Grød kun, ja grød kun! Et Offer Du
bringer,
Ej dog forgjæves min Stemme Du lod:
Dret Dig løfter som Englenes Vinger,
Soner og fletter, hvad for Du forbød!

Violetta.

Hvad skal jeg skrive?

Germont.

Sig, at De ej ham elsker!

Violetta.

Det tror han ikke!

Germont.

Saa rejs da!

Violetta.

Han følger efter!

Germont.

Hvad da!

Violetta.

Dyt mig i Deres Favn som Datter,
Dg jeg skal være stærk!

(Germont omfavner hende).

Snart faar De ham tilbage,
Men naar af Sorg han segner,
Vær da barmhjertig, bring ham Trost!

Germont.

Hvad vil De gjøre?

Violetta.

Hvis jeg det sagde, vilde De mig hindre!

Germont.

Ædle Pige! Kan jeg for Dem intet da gjøre?

Violetta.

Nej!

Snart mine Dage svinde,
Jeg Dødens Kæft maa tømme:
O, lad ham ej mit Minde,
Da skaanseløst fordomme!

Germont.

Paa Døden ej Du tænke.
Nu forst Dig vinder Livet!
Gud vil Dig lytte skjænte
For den, Du mig har givet!

Violetta.

Hver Smerte vil jeg lide,
Jeg skjæft vil Sorgen møde,
Naar kun han faar at vide,
At tro mod ham jeg døde!

Germont.

Det Offer, som Du bringer,
Dit hele Liv forlønner!
Din Sjæl det giver Vinger
Mod Evigheds Troner!

Violetta.

Tov ikke mer! Der kommer nogen!

Germont.

Hvorledes skal jeg kunne tælle!

Violetta.

Forlad mig! Vi ses vel næppe mere!

Germont.

Gud være med Dem! Saa Farvel! (Gaar.)

Violetta

(Sætter sig ved Skrivebordet).
O, Himmel, giv mig Styrke!

(Skriver et Brev og ringer. Anna kommer).

Anna.

Fruen ringer?

Violetta.

Ja! Du maa gaa med dette Brev!

(Anna læser Udskriften og ser forbauset paa hende.)
Men Tabshed! Skynd Dig!

(Anna gaar).

Violetta.

Nu maa til ham jeg skrive!
Men hvordan! Hvorfor skal Mod jeg hente!
(Skriver et Brev og lægger det. I det samme
kommer Alfred ind fra Haven).

Alfred.

Hvad gjør Du?

Violetta.

Intet!

Alfred.

Du skrev jo?

Violetta.

Ja!

Alfred.

Du er forelegen! Til hvem har nu Du skrevet?

Violetta.

Til Dig!

Alfred.

Saa giv mig Brevet!

Violetta.

Nej, Du faar det ikke!

Alfred.

Tilgiv mig, men jeg var urolig —

Violetta.

Dg hvorfor?

Alfred.

Min Fader nys er kommen!

Violetta.

Har Du sét ham?

Alfred.

Endnu ikke! Men af hans Brev
En Storm jeg sikkert ventte!
Dog, naar han ser Dig, vil hans Brede dæmpes.

Violetta.

Han bør mig her ej finde,
Jeg Dig forlader! Tal ham først til Rette:
Jeg for hans Fodder siden vil mig kaste
Dg ie at smelte Jern om hans Hjerte!
Han kan dog ej saa grusom være,
At ville skille Dig og mig for evig!
— Du elsker mig? Ej sandt? Jeg tør jo
tro det?

Alfred.

Ja, for evig! — Men Du græder?

Violetta.

Nu Taaren har min Smerte lindret,
Jeg er rolig. Se, jeg smiler!

Nu gaar jeg ud i Haven,
Men mellem mine Blomster er jeg dog Dig
nær!

(Gaar ud i Haven).

Alfred.

Ja, hendes ædle Hjærte jeg kun ejer!

— Men det er filde, det kan være,

Alt ej i Dag min Fader kommer!

(Tjeneren kommer stjrtende ind).

Tjeneren.

Herren er borte! En Vogn hende heuted,
Og hun gav Kufften Ordre at føre til Paris!
Og Anna er forhindret —

Alfred.

Seg ved det!

Tjeneren.

Herren ved det!

Alfred.

Ja! (Giver Tjeneren et Brik, hvorefter denne gaar).

Hun gik for sig at stille

I Hast ved al sin Gjendom!

Det Anna vil forhindre!

— Der ser jeg En i Haven! Hvem er det?

(Et Postbud kommer ind).

Postbudet.

Er det Hr. Germont?

Alfred.

Ja, det er mig!

Postbudet.

Her er et Brev!

(Giver Alfred et Brev og gaar).

Alfred.

Fra Violetta! Hvor er jeg dog bevæget!

— Maaſte hun onſker, jeg ſkal hende følge!

(Læser Brevet).

„Naar Du læſer diſſe Linjer, ſaa —“

(Gaar Dje paa George Germont, der i det ſamme kommer ind).

Min Fader!

Germont.

Ja, din Fader, ſom vil Dig trøſte!

Vend nu tilbage til dit Hjem og bliv,

Hvad for Du var! min Stolthed og min Glæde!

Sig mig, har Du helt forglemt
Barndomslivets ſvindne År?

Har Du intet Munde gjemt

Om Provences ſkønne År?

Luſter Du ej mer dit Hjem,

Dine lykkelige Dage?

Siger Du beſtaendig frem,

Tænker Du ej mer tilbage?

Aldrig viſt Du ſatte ſan,

Hvad for Din Skyld jeg har lidt!

Aldrig ſatte ret, hvordan

Jeg har forjet og har ſtridt!

Nej, Alfred, Du ved det ej,

Men det forſer vaagne Årter,

Naar en Søn paa vilſom Vej

Slægtens Navn og Ære pletter!

— Al, jeg har dog ſaa endnu,

Sætter troſtig al min Lid,

Til at Du, at ogſaa Du

Vender om, mens det er Tid.

Alfred.

Alt tuſend ſkier mig ſonderlide!

Lad mig blot være.

Germont.

Nej, følg med mig!

Alfred.

Seg kan det ej!

Germont.

Du vil det ikke!

Alfred.

Nej!

Germont.

ſkal jeg forgiæves bede?

— Lad nu din Fortid hvile, og følg med mig
tilbage!

Snart tier Sorg og Klage

I Hjemmets trygge Havn!

Alt ond, ſom kan os tynge, vi hurtig ſe at
glemme!

Din Søſters milde Stemme

ſkal lette hvert et Savn!

Følg, hvad Dig Vren byder, og hør din
Fader bede:

Din gode Aand Dig lede

Tilbage i vor Havn!

Alfred.

(ſaar Dje paa Floras Brev; tager det op og løber det
igjennem; ſæter pludſelig op).

Hun er hos Flora! Nu aſſed!

Jeg forſer efter Havn!

Germont.

Du raſer i Vandlid!

(Alfred ſtrter ud, fulgt af Faderen).

Tredje Akt.

Elegant Salon hos Flora, feſtlig oplyſt.

(Flora, Marquis'en, Vagen og andre Gæſter ſiddende
og promenerende).

Flora.

Vi ſkal more os i Nat med flere Dptog!

Alfred og Violetta har jeg ogſaa indbudt!

Marquis'en.

Ja, har De hørt den ſore Nyhed:

De har brudt med hinanden!

Flora.

Er det ſandt?

Marquis'en.

Ja, inart De med Vicomten

Vil hende ſe!

Lægen.

Endnu i Gaar jeg saa' dem sammen!

(En Stare tovedelige Gæster kommer ind kostumerede som Zigeunerster.)

Zigeuner-Kor.

Zigeunerster vi ere! Vor Kunst vi Eder byde!

Jer Skjæbne kan vi tyde,

Naar blot vi ser jer Gaand!

Vi Himlens Rimer læse i Stjærners blege Lue;

I dem jer Fremtid stue

Vi med profetisk Aand!

Noget Zigeunerster

(tage Floras Haand og ser i den).

I, min skjønne, har farlige Rivaler!

(Tage Marquis'ens Haand).

Marquis! I er paa Trofsat ikke just et Monster!

Flora

(spøgende til Marquis'ens).

Ej, hvad maa jeg erfare!

Derfor skal haardt I høre!

Marquis'ens.

Jeg sværger ved min Gæ:

Befshlningen er falsk!

Flora.

Marquis, jeg hellig lover,

Hvis sligt jeg atter hører,

Da skal I aldrig nyde

Den Gnist, I hidtil ejed!

Kor.

Med Kjærlighedens Naabe hans Fortid dæktes til,
Og paa den lyse Fremtid vi ene tænke vil!

(Gafton og andre Gæster komme ind kostumerede som spanske Matadorer og Picadorer).

Kor af Matadorer og Picadorer.

Fra Madrid en Stare raske Matadorer,

Flinke Gutter, vidtberømte Picadorer,

Vante til med Thyren kjælt at gaa i Danjen,

For i Aften i Paris vil føre Lanjen!

Hør nu efter!

Har I aldrig, gode Venner,

Om Piquillo hørt et Ord?

Hvert et Barn hos os ham hender

Som vor første Matador!

Til en andalusisk Pige

Myk han bejled fort og godt,

Men det gik dog ej saa lige,

For hun svared, taent her blot:

„Kan Du otte Dyr sælde

Paa en enkelt Dag, min Stat,

Maa Du Dig som Vejler melde,

Kan Du ikke, saa god Nat!“

Og Piquillo listig smiler

— Pigen var ham især kjær —

Munter han til Circus iler,

Fælder otte Dyr dér!

Otte Dyr stolt han dræber,

Glad han til sin sidste gaar,

Og af hendes riiste Læber

Kommen for sin Kjæthed saar!

Alle.

Bravo, bravo! Ham jeg priser

Hil den tapre Matador!

Ja, et jaadant Mod beviser

Mer end mange smutte Død!

Vi vil ogsaa Hyften finde

Som en tapper Matador!

Vi som han vil se at vinde

— Vinde paa det grovne Bord!

(Masterner spæder sig, nogle begynder at spille. Alfred kommer ind).

Flora.

Alfred, De her!

Ja, som De ser!

Flora.

Og Violetta?

Alfred.

Det ved jeg ikke!

Flora.

Bravo! Det kan jeg lide!

Og nu til Spillet!

(Alfred sætter sig ved Spillebordet. Violetta kommer ind, ført af Viconten. Flora gaar dem i Møde).

Flora (til Violetta).

Vær velkommen!

Violetta.

Jeg for dit Bred Dig takter!

Flora (til Viconten).

Og De, Viconten, velkommen!

Det glæder mig at se Dem!

(Sagte til Violetta).

Alfred er her!

Violetta.

Gud, er det muligt!

Ja, jeg ser ham!

Viconten (til Violetta).

Men, hvis han taler til Dem,

Saa svar blot ikke!

Lad, som De ej har hørt det!

Violetta.

Al, hvorfor tom jeg dog herhen!

Flora (til Violetta).

Kom, sæt Dig ved min Side,

Og lad os tale sammen!

(Flora og Violetta sætter sig i en Sofa, Lægen kommer og forlader Viconten).

Alfred (ved Spillebordet).

Tref Dame!

Gafton.

Du vinder atter!

Alfred.

Har Uheld man i Kjærlighed,

Saa har man Held i Spil!

Jeg mude vil min Voffes Hus
Og leve højt paa den!

(Besætter et Kort og strøger et Stjebli efter Ge-
vinsten til sig.)

Gaston.

Aene!

Alfred.

Nej, med hende, som jeg nylig ejed helt!

Med hende, som flgtes!

Gaston.

Saa ti dog!

Violetta (affides).

O, Himmel!

Bicomten.

(Opbragt til Alfred.)

Min Herre!

Alfred.

Hvorned kan jeg Dem tjene?

Bicomten (roligere).

De har jo Held i Aften!

Lad os se, om det Dem følger!

Alfred.

Vel! Lad os spille!

Violetta (affides).

Alt, Gud, hvordan skal dette ende!

Bicomten

(tager Plads lige over for Alfred og besætter et Kaart).

Jeg holder hundred Louisdorer!

Alfred

(besætter et andet Kaart).

Jeg holder dem paa denne!

Gaston.

En Tier! En Dame!

— Du har vundet!

Bicomten.

Jeg holder dobbelt!

Alfred.

Og jeg det samme!

Gaston.

En Syver! En Dame!

Alfred.

Jeg vinder nok bestandig!

Flora.

Aa, hold nu op at spille,

De alt for vidt det driver!

Alfred (til Bicomten).

Kom an! Bliv ved.

Flora

(der har talt med en af Tjenerne).

Til Vords! Souper'en venter!

(Alle undtagen Alfred og Bicomten gaa ind i
Spisestuen.)

Alfred (til Bicomten).

Jeg er fremdeles rede!

Bicomten.

Vi maa vist heller vente,

Men Rebanché vil jeg have!

Alfred.

Den skal jeg ej Dem nægte!

Bicomten (sagte).

Maaske vi kan i Morgen —

Alfred.

Saa snart det Dem behager!

(De bukke for hinanden og følge efter de øvrige
Gjæster ind i Spisestuen. Scenen staar nogle De-
blutte tom, derpaa kommer Violetta tilbage.)

Violetta.

Jeg gav ham Tegne at følge,

Vil han komme? Vil han mig høre?

(Alfred kommer.)

Der er han!

O, at hans blinde Had ham nu til mig skal
føre!

Alfred.

De vinted ad mig, og De onsker —?

Violetta.

Alt De dette Sted forlader!

En Fare Dem truer!

Alfred.

Spar kun Deres Fægt!

Maaske for seig De mig holder!

Violetta.

Alt, nej!

Alfred.

Og dog De fægter?

Violetta.

Jeg Aariag har dertil!

Alfred.

Bicomten jeg hader! Hvis han fælder for
min Raarde,

Saa rammer jeg Dem med det samme!

De maa finde Dem en anden!

Violetta.

Jeg rolig Deres Naan skal bære,

Thi ej for ham jeg skælv,

Men om De paa Bladen bliver —

Alfred.

Hvem vil sørge, hvis jeg fælder?

Violetta.

Alt, gaa blot, gaa!

Alfred.

Jeg skal dit Luste føie,

Hvis Du vil love, snar med mig at følge!

Violetta.

Jeg kan det ikke?

Alfred.

Du kan det ikke?

Violetta.

Nej, det er umuligt! Lad mig fare?

Huff, hvor hurtigt Verden dommer!

Og jeg har været ihs,

Jra Dig at stilles!

Alfred.

Hvordan? Til hvem? Hvem har kunnet —

Violetta.

En, som havde Ret at fordre!

Alfred.

Ah, Bicomten!

Violetta.

Ja Bicomten!

Alfred.

Og ham Du elsker?

Violetta (med Anstrængelse).

Jå, ham jeg elsker!

Alfred

(hinter rasende hen i Døren til Spisejalen og raaber):
Kom alle herind!

(Flora og alle Gjæsterne kommer hurtig).

Alle.

Hvad er der paa Jerde?

Alfred

(begende paa Violetta).

De fjender alle denne Kvinde!

Alle.

Hvad, Violetta?

Alfred.

Hvad hun har gjort, jeg vil fortælle!

Violetta.

O, skaar mig!

Alfred.

Alt, hvad en Gang hun ejed,
Har hun for min Skyld ofret!
Korblindet, svag jeg modtog dette Offer,
Men endnu er Tid at vække Pletten af min
Hæder:

Jeg Oder nu til Vidne falder,
At jeg med Guld betaler
Den Gæst, jeg hidtil nød!

(Kaster en Pung for Violettas Fødder; hun hinter bevidstløs om i Floras Arme, og Lægen skander sig hen til hende. I det samme kommer George Germont ind).

Alle.

Hvor kan saa ffjærdig Du trænte en Kvinde!
Hurtig Dig Hævnen skal vide at finde!
Den, som en værgeløs haane kan,
Gjør sig uværdig til Ravn af Mand!

Germont.

Alfred, Du raser! Saa hold dog inde!
Hvor kan Du glemme, at hun er en Kvinde!
Det synes næsten, som ej Du ved,
At altid Kvinden man Hensyn skylder!
Med Sorg din Handlung mit Hjærte skylder,
Din Fader skamfuld slaar Djet ned!

Alfred.

Alt, ja, jeg raser! Jeg var bedøvet!
Mig Sind og Sans havde Sorgen rovet,
Sg nu jeg angre, om end for silde,
At jeg mig daarlig lod rive hen!
Mit Liv for hende jeg give vilde,
Men Hævnens Furier mig fremad dreve!
Med Skam og Stjændsel jeg ej kan leve,
Nu er mig Døden min bedste Ven.

Bicomten (sagte til Alfred).

Den Haan, De viser imod en Kvinde,
I mig en Hævner skal snærlig finde!
Vær ej for siltet, tag Dem i Vær!
Thi hendes Hæder jeg vil forsvare!

Violetta

(der atter har rejst sig, til Alfred).

Min Giftovs Stykke Du ej kan fatte,
Sg ej til fulde mit Offer skatte!
Du ved jo ikke, hvad jeg maa lide,
Sg at jeg lyder en større Nagt!

Men hvis ad Aare Du faar at vide,
Hvorfor jeg flygted, hvorfor jeg maatte,
Da vil Du ikke mig længer spotte,
Da vil Du angre, hvad Du har sagt!
(Germont bryder Violetta Armen og fører hende ud. Bicomten følger efter.)

Fjerde Akt.

Violettas Sovestammer.

(Violetta ligger halvt påklædt paa Sengen Baggrunden, Anna sover i en Kæsestol. En Lampe brænder paa Toiletbordet.)

Violetta (rejser sig op).

Anna!

Anna (vaagnende).

Hvuen talde!

Violetta.

Du sov nok, stoffels Pige!

Anna.

Ja, tilgiv mig!

Violetta.

Stjænk mig et Glas Vand!

(Anna giver hende et Glas Vand.)

Er Solen oppe?

Anna.

Kloffen er alt ly!

Violetta.

Saa træk Gardinerne fra Vinduet!

Anna

(trækker Gardinerne til Side, slukker Lampen og fører ud ad Vinduet).

Der kommer Doktoren!

Violetta.

Han kommer tidlig!

Jeg maa staa op! Na, hjælp mig.

(Anna hjælper Violetta op af Sengen og leder hende til en Kæsestol. — Lægen kommer ind.)

Violetta (til Lægen).

Hvor De er god,

At De saa tidlig kommer!

Lægen.

Naa, gaar det ikke bedre?

Violetta.

Legemet lider, men mit Sind er roligt:

Jeg har i Aftes skrevet og blev berettiget.

Alt, Himlen kun kan ffjænte Trøst

Til dem, som lide!

Lægen.

Hvordan gik Natten?

Violetta.

Jo, Sønnen var lidt bedre!

Lægen.

Tab blot ikke Modet!

Snart faar De Deres Sundhed atter.

Violetta (smilende).

Et frontt Bedrageri,

Som man tilgiver Lægen.

Vægen.

Farvel da! Snart igjen jeg kommer!

Bioletta.

Sa glem mig ikke! (rækker ham Haanden).

Anna

(sagte til Vægen, idet hun følger ham ud).
Hvordan gaar det med Fruen?

Vægen (sagte).

Hun har kun nogle Timer nu tilbage!
(Gaar.)

Anna (til Bioletta).

Lad ikke Modet!

Bioletta.

Er det i Dag ej Fesdag?

Anna.

Jo, det er Karneval! Kun Jubel hersker!

Bioletta.

Midt under Festens Glæde mange

I Nød og Smerte sukker!

(peger paa et lille Strin).

Hvor meget er der vel i Kassen?

Anna

(aabner Strinet og tæller efter).

Tyve Dukater!

Bioletta.

Tag kun det halve

Og giv til dem, som trænge!

Anna.

Saa faar De meget lidt tilbage!

Bioletta.

Mer end jeg behøver! — Gaa nu, Anna!

Anna.

Men De —

Bioletta.

Jeg trænger ej til noget!

Gjør som jeg siger!

(Anna tager Pengene af Strinet og gaar.)

Bioletta

(ene, tager et Brev og læser).

„De har holdt Deres Løfte! Duellen fandt Sted, og Vicomten blev faaret, men ikke farlig. Alfréd er rejst til Udlandet, og jeg har fortalt ham, hvilket Offer De har bragt. Han kommer for at hente Deres Tilgivelse. Vagt paa Deres Helbred, De fortjener en lykkelig Fremtid!

George Germont“.

Det er for jent!

Jeg ventte, men han kommer ikke!

(Ser sig i et Haandspækl.)

Gud, hvor jeg er forandret!

Og Doktoren, som sagde, at jeg kunde haabe!

— Al, denne Shgdom intet Haab tillader!

Det lider mod Høsten, og Skumringen kommer,

Forbi er den lyse, den dejlige Sommer!

Lig Blomsten, der visner for Stormen maa segne,

Saa maa og de Roser paa Kinderne blegne!

— Du, Herre, Gud Fader, Du skjænter mig Naade,

Du frelser en Sjæl af den dybeste Naade!

Snart er det forbi!

Al, Døden den bragte mig Fred kun og Dytte,
Naar blot jeg Alfréd til mit Bryst kunde

trykke!

Hvem vil nu en Krans til min Riste mig flette,

Og hvem vil et Kors paa min Gravhøj vel sætte!

— Dog, Herre, Gud Fader, Du skjænter mig Naade,

Du frelser en Sjæl af den dybeste Naade!

Snart er det forbi!

(Synker udmattet tilbage. I det samme høres en larmende Musik ude paa Gaden. Karnevals Dren føres i Procession forbi under følgende):

Kor.

Blads Kammerater, gaa hurtig til Side!

Blads nu for Dren! Thi det maa I vide.

Aldrig til Dyr i Paris saa' man Mage.

Stolt vi med den gennem Gaderne drage!

Se, den er pyntet med Baand og med Kravne,

Riger og Drenge ved Siderne danse!

Syng, Kammerater og bliver I hese,

Saa lad Musikken et Stykke Jer blæse!

(Anna kommer hurtig ind.)

Anna.

Men Frue —!

Bioletta.

Nu, hvad vil Du?

Anna.

Føler De Dem bedre?

Tor jeg derpaa stole?

Bioletta.

Sa, men hvorfor?

Anna.

Jeg véd ej, om jeg tør —

Bioletta.

Tal blot uden Tøven!

Anna.

Jeg Dem forbereder paa en uforudset Glæde!

Bioletta.

En Glæde?

Anna.

Sa, kjære Frue!

Bioletta.

Alfréd! Du har set ham, ej sandt?

O, min Alfréd han kommer!

(Anna aabner Døren. Alfréd styrter ind, Bioletta rejser sig og kaster sig i hans Arme. Anna gaar.)

Alfréd.

O, Bioletta! Jeg er skildig,

Nu véd jeg alt!

Bioletta.

Saa stulde jeg Dig atter skue!

Alfred.

Kjend af mit Hjertes Slag,
Hvor jeg har længtes!
Men nu til Liv igjen min Ystte vaagner!

Violetta.

Hvor jordist Ystte min Sjæl er luffet,
Til Himlens Fred jeg sætter al min Lid!

Alfred.

Glem i min Havn, hvad jeg har ihndet!
Tilgiv min Fader, og tilgiv din Ven!

Violetta.

Stal jeg tilgive? Al, min er Skylden,
Men dom mig ikke, tilgiv Du mig!

Alfred.

Nu skal os intet mer i Verden stille,
Jeg holder fast ved Dig i Liv og Død!
Kom lad os flygte fra Stadsens Brimmel,
Og leve sjerit under Sydens Himmel!
Der vil Du atter din Sundhed vinde
Og efter Stormen en sifter Havn!
Der vil vi begge et Eden finde
Og glemme Fortidens Sorg og Savn.

Violetta

(gentager den foregaaende Strofe og siger derpaa):
Men følg mig først til Kirken,
At jeg kan takke Himlen,
Der naadig gav mig Dig tilbage!
(Gaar nogle Stridt, men vatter, saa at Alfred maa
støtte hende).

Alfred.

Men, Gud! Du blegner!

Violetta.

O, det er intet! Det er kun Glæde,
Fordi Du kom! Mit stakkels Hjerte
Kan ej det bære!

(Gaar synker kraftløs om i Vænestolen. Anna
kommer ind.)

Alfred.

Du skjælver, Violetta!

Violetta.

Mit gamle Dnde! Det er kun Svaghed!

Nu er detovre: Se blot, jeg smiler!

Alfred.

Al, Du mig vist bedrager!

Violetta.

Nej, tro mig!

— Anna, bring min Kaabe!

(Anna rækker hende det forlangte, og Violetta vil
tage den paa, men er for isaa dertil.)

Violetta.

O, Gud, jeg kan ej mere!

(Synker helt sammen paa Stolen.)

Alfred (til Anna).

Hun falder sammen, hent en Væge!

Violetta (løfter Hovedet).

Ja, smyd Dig!

Sig ham, at Alfred er kommen,

Og at jeg for min Kjærlighed vil leve!

(Anna gaar.)

Violetta.

Hvis ej dit Komme Frelse bringer,
Da kan mig intet mere redde!

Hvor tungt at do i Livets Vaar,
Saa haard en Skjæbne friste,
At just som Ysttens Tind man naar,
Den svage Traad maa bryde!
Jeg sunder mod den aabne Grav,
Dog jeg maa ikke klage:
Thi Dig, Alfred, tilbage
En naadig Gud mig gav!

Alfred.

Tal ikke saa! Hat istum Mod,
Paa Døden ej Du tænke!
Du er saa from, og Gud saa god,
Han vil Dig Livet skænke!
Er Himlen mørk, og Vejen trang,
Saa tro paa bedre Dage!
Du har endnu tilbage
En Fremtid rig og lang!

(Anna kommer tilbage, fulgt af George Germont.)

Germont

(iler hen til Violetta).

Edle Pige!

Violetta.

De her hos mig!

Alfred.

Min Fader!

Violetta.

De har ej glemt mig!

Germont.

Jeg vil mit Løfte holde
Og kommer for som Datter
Dig i min Havn at vække!

Violetta.

De kommer sent! Og dog jeg takter Dem!
Hvor skjønt at jove bort fra Livets Smerte
I kjære Venners Arne!

Germont (betragter Violetta).

O, Gud, det er jo alt for sandt!

Alfred (til Germont).

Saadan Du heide skuer!

Germont (til Alfred).

Gjør ej min Smerte større,
Thi hendes Ord mig rammer!
Forst nu jeg fatter, hvor haard jeg var!

Violetta

(tager en Medailon paa sit Toiletbord).

Alfred, min elskte, kom nærmere!

Snart maa vi skilles, tag da denne!

(Rækker ham Medailonen. Vægen kommer ind,
men holder sig noget tilbage.)

Du vil i dette Billed her,

Naar jeg er død, dog finde

De kjædte Træt af hende,

Som havde Dig saa kjær!

Og hvis maaste om nogle Aar

Det lyktes Dig at vinde

En anden adel Kvinde,

Som lage kan dit Saar:

Saa maa Du sundom skjenke

En venlig Tanke mig!

Jeg vil i Himlen tænke

Vestandig kun paa Dig!

Alfrød.

Alf selve Dødens Arne
 Jeg skal min elskte vriste!
 Jeg kan Dig ikke miste,
 Og Gud vil sig forbarne!

Germont.

Alf, for dit varme Hjærte
 Endnu er blevet koldt,
 Tilgiv mig al den Smerte,
 Som jeg Dig har forvoldt!

Violetta (rejser sig op).

Hvor sølsomt!
 Al Lidelse paa én Gang er forsbunden.

Og nu jeg atter aander frit,
 Jeg føler nyfødt Liv!
 Alf, hvilken Lykke!
 Jeg tror, at jeg kan leve!

— Alfrød.

(Gum knæler sammen og er død.)

Alle.

O, Himmel, død!

Alfrød.

Violetta!

Lægen.

Det er forbi!

Alle.

Det er forbi!

